

Arrest

**nr. 115 893 van 18 december 2013
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2013.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielaanvraag ongeloofwaardig is en omdat zij over een intern vestigingsalternatief beschikt in Pakistan.

1.2.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

1.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd omdat zij tal van onwaarschijnlijke en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

1.2.3. Vooreerst voert verzoekster aan dat het gehoorverslag niet rechtsgeldig is opgesteld. Het verhoor nam immers plaats in het Pashtou, uitgenomen de identiteitsvragen, welke werden beantwoord in het Engels. Verzoekster deed aldus nooit afstand van haar verzoek om een tolk te kunnen gebruiken. Nu gelet op artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het nummer van de tolk niet werd vermeld, kan niet nagegaan worden wie deze tolk was, of deze persoon voldoet aan de voorwaarden ingesteld bij de wet. Nu de juistheid van de vertalingen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld, kan men luidens verzoekster geen beroep doen op dit gehoorverslag en de neerslag van het verhoor. Zij voegt hier vervolgens aan toe dat het voornoemd KB nogmaals werd geschonden nu iemand geconsulteerd werd om de echtheid van de voorgelegde “Nikah” na te gaan maar de hoedanigheid van deze persoon niet kan worden nagegaan, ook niet door de Raad zelf. Dit maakt een schending uit van artikel 26 van voornoemd KB. Verzoekster betwist dan ook ten eerste de opmerkingen op dit document.

De Raad stelt vast dat in casu het tolkennummer conform artikel 16 van voormeld KB, dat bepaalt welke gegevens het gehoorverslag bevat en er onder andere melding moet worden gemaakt van de eventuele aanwezigheid van een tolk en diens tolkennummer, inderdaad niet op het gehoorverslag werd ingevuld doch treedt verzoekster niet bij waar zij stelt dat hierdoor geen beroep mag gedaan worden op het gehoorverslag en de neerslag van het gehoor. Voormeld artikel voorziet immers geen sanctie in geval de desbetreffende gegevens niet vermeld worden. Bovendien merkt verweerder in zijn nota met toelichtingen immers terecht op dat verzoekster geenszins concreet aantoonde hoe zij door het vermelden van het nummer van de tolk op het gehoorverslag desgevallend had kunnen nagaan wie deze tolk was, of deze persoon voldoet aan de voorwaarden ingesteld bij de wet, noch laat verzoekster na aan te geven op welke manier de vermelding van het tolkennummer op het gehoorverslag van invloed kan zijn op de motieven van de bestreden beslissing. Tevens dient er op te worden gewezen dat elke kandidaat vertaler-tolk van het Commissariaat-generaal aan een selectieprocedure wordt onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Naast taalvaardigheid vormen een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria. De taak van de tolken is strikt omschreven in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet ondertekend worden.

In de mate verzoekster taalproblemen aanvoert, wijst de Raad er op dat, indien verzoekster dergelijke problemen ondervond, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Verzoekster noch haar raadsman, die haar bijstond tijdens het gehoor, hebben tijdens het gehoor enig gewag gemaakt van vertaalproblemen. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag, inaccuraat zijn; verzoekster duidt op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoekster om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad.

Waar verzoekster tevens van mening is dat het voornoemd KB nogmaals werd geschonden nu iemand geconsulteerd werd om de echtheid van de voorgelegde "Nikah" na te gaan maar de hoedanigheid van deze persoon niet kan worden nagegaan, stelt de Raad vast dat in de COI Case PK2013 – 015w d.d. 26 augustus 2013 duidelijk wordt vermeld dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseerde om tot het oordeel te komen dat de huwelijksregistratie (nikah nama) op naam van ene mr. S.(...) en mevr. N.(...)A.(...) een vervalsing betreft afkomstig is van een vertrouwensadvocaat welke via de Belgische ambassade in Islamabad werd ingeschakeld. De deskundigheid en onafhankelijkheid van deze advocaat werden door Ambabel Islamabad kritisch geëvalueerd en bevestigd. Omwille van redenen van confidentialiteit (veiligheidsredenen) kan de identiteit van deze advocaat niet vrijgegeven worden. De analyse van het door verzoekster neergelegde stuk geeft duidelijk en uitgebreid aan omwille van welke redenen het een vervalsing is. Verweerder wijst er in zijn nota terecht op dat door het gebruik van een anonieme expert het geloofwaardig karakter hiervan niet wordt ondermijnd. De persoon die de informatie verschaft is overigens niet anoniem voor de Belgische ambassade in Islamabad. Bovendien heeft deze anonieme bron er geen enkel voordeel bij heeft om valse antwoorden te geven op de vragen die hem gesteld worden.

1.2.4. Voor het overige beperkt verzoekster zich louter tot het uiten van blote beweringen en het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas, te ontcrachten.

Waar verzoekster stelt dat het als meerderjarige wel degelijk mogelijk is in afwezigheid van de ouders te trouwen en dienaangaande citeert uit een bron, zijnde <http://muslimmarriagecontract.org/laws.html>, dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing nergens stelt dat dit niet mogelijk zou zijn. In de bestreden beslissing wordt enkel opgeworpen dat verzoekster er in casu niet in slaagde aannemelijk te maken dat een eventueel huwelijk in het geheim is gebeurd en zonder de toestemming van haar familie. De bestreden beslissing merkt dienaangaande op dat binnen de traditie van de islam het wel zeer onwaarschijnlijk is dat de mullah hiermee genoeg zou hebben genomen en zelfs geen navraag zou hebben gedaan naar haar ouders of naar een ouderlijke toestemming voor dit huwelijk. Het komt aan verzoekster toe om door een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, waar zij in casu in gebreke is gebleven zoals blijkt uit de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

De Raad wijst er overigens op dat er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Op basis van het geheel van pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing besloot de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters geheime huwelijk zonder toestemming van haar familie. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt daarenboven dat de door verzoekster neergelegde huwelijksakte ter staving van haar geheime huwelijk een vals document blijkt te zijn, wat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder hypothekeert.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet in staat is de door haar aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die haar beweringen zouden ondersteunen. Dat zij in de onmogelijkheid is enig begin van bewijs bij te brengen van de dood van haar echtgenoot omdat de politie in Pakistan corrupt is (zij verwijst hiertoe naar het Algemeen Ambtsbericht Pakistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland), merkt verweerder in zijn nota met toelichtingen terecht op dat verzoekster op geen enkel ogenblik melding maakte van enige problemen met de Pakistaanse autoriteiten of politie waardoor dan ook niet kan worden ingezien waarom het voor verzoekster niet mogelijk zou zijn om naar de politie te stappen om na te gaan of er een klacht of politieonderzoek werd ingesteld naar de moord op haar man. De vaststelling dat verzoekster hiervan niet op de hoogte is, wijst op een desinteresse in haar hoofd die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten. Het feit dat zij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan

interesse bij verzoekster en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

1.2.5. Waar verzoekster stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de problemen die zij ondervindt omwille van haar Afridi afkomst ondanks het feit dat zij dit expliciet heeft aangebracht en zelfs een artikel mee had over een andere Afridi vrouw die vermoord werd, stelt de Raad vast dat verzoekster noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde haar land van herkomst te hebben verlaten omwille van haar Afridi afkomst.

Aangaande het persbericht inzake de activiste Farida Afridi dat verzoekster neerlegde, stelt de bestreden beslissing terecht dat dit geen aanwijzing is voor verzoeksters persoonlijke problemen. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat zij over hetzelfde profiel zou beschikken als deze vermoorde mensenrechtenactiviste. De verwijzing naar het persbericht inzake de activiste Farida Afridi, het internetartikel aangaande de Afridi stam en het UNHCR rapport aangaande recente moorden op vrouwen in Pakistan en Afghanistan waarin ook de moord op Farida Afridi wordt vermeld, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

1.3.1. Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

1.3.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan, vanwaar verzoekster afkomstig is, geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Hoewel uit diezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager en kan hieruit aldus niet besloten worden dat er in deze provincies een situatie heerst van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen andersluidende informatie bij die bovenstaande vaststelling, in een ander daglicht stelt. Zij verwijst naar algemene rapporten aangaande de situatie in het noordwesten van Pakistan waaruit inderdaad blijkt dat er in deze regio geregeld slachtoffers vallen ten gevolge van de strijd tussen de extremistische groeperingen en de overheid, wat trouwens niet betwist wordt door de commissaris-generaal, doch hieruit blijkt niet dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land.

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen en toont aldus niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist zou zijn en een hervestiging in een ander deel van haar land niet redelijk mogelijk is.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster in één van de andere provincies in Pakistan over een intern hervestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster, die geschoold is en een gehuwde zus heeft die woonachtig is in Islamabad, toont geenszins het tegendeel aan, namelijk dat het voor haar onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in een ander deel van Pakistan.

1.4. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 oktober 2013, verwijst verzoekende partij naar de opmerkingen in haar vraag tot horen. De vraag om te worden gehoord heeft echter, zoals eerder werd opgemerkt (in punt 1.2.), enkel als doel mee te delen dat men alsnog zijn standpunt op een terechtzitting wil uiteenzetten, doch dient niet als een memorie voor het uiteenzetten van (nieuwe) middelen of argumenten. De Raad is er dan ook niet toe gehouden te antwoorden op de in een vraag tot horen ontwikkelde middelen of argumenten (RvS 23 oktober 2013, nr. 225.210).

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS